

Vlaams
Parlement

vergadering **C100**
zittingsjaar 2018-2019

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 14 februari 2019

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het Sport-schuttersdecreet – 453 (2018-2019)	3
VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het sneuvelen van zaalsportclubs – 710 (2018-2019)	8
VRAAG OM UITLEG van Manuela Van Werde aan Sven Gatz, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de werking van de Vlaamse erfgoedbibliotheken – 693 (2018-2019)	11

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het Sportschuttersdecreet – 453 (2018-2019)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, ik ben blij dat u het gehaald hebt en door het veiligheidscordon geraakt bent, zodat we op deze Valentijnsdag van gedachten kunnen wisselen. U hebt alvast uw passionele rode das aangetrokken, waarvoor dank. Ik zou nu nog een belachelijk bruggetje kunnen maken met Cupido en pijlen en schieten, naar het Sportschuttersdecreet, maar ik zal dat niet doen.

Op 8 november 2018 stelde het Vlaams Vredesinstituut (VVI) in onze commissie zijn advies voor inzake het beperken van de veiligheidsrisico's verbonden aan de schietsport in Vlaanderen. We hadden op uw aanwezigheid gerekend bij de bespreking achteraf, maar door een misverstand was u hier niet van op de hoogte. We hadden toen een reeks vragen aan u voorbereid, die we dan maar omgezet hebben in een vraag om uitleg.

Het advies van het VVI geeft ons een goed zicht op de uitvoering van het Sportschuttersdecreet en de mogelijkheden tot verbetering. Men zou kunnen denken dat sportschieten eerder een randverschijnsel is in de sportwereld. Toch zijn er 30.000 mensen actief in die sportfederaties. Dat houdt een verdubbeling op 10 jaar tijd in, waardoor sommige clubs zelfs een ledenstop hebben moeten invoeren. In totaal kent Vlaanderen meer dan 200 schietclubs. Tussen de 100.000 en 150.000 vuurwapens staan in Vlaanderen geregistreerd voor die tienduizenden beoefenaars van de schietsport, dat is bijna de helft van het totale aantal geregistreerde particuliere wapens in Vlaanderen, toch wel een hoog cijfer.

Minister, ik heb vier vragen voor u. Bij de totstandkoming van het Sportschuttersdecreet vroeg de Vlaamse Sportraad in haar advies een geregelde evaluatie van de toepassing van het decreet. Kunt u mij informeren over de evaluaties die de voorbije tien jaar werden uitgevoerd door Bloso of de opvolger Sport Vlaanderen?

De Sportraad vestigde er ook de aandacht op dat de sportschietclubs 30 tot 40 procent zogenaamde alibischutters tellen, waarvan verondersteld mag worden dat ze enkel uit zijn op een wapenvergunning. Dat zou erop neerkomen dat de Vlaamse overheid wapenbezit subsidieert. Dat is natuurlijk een boude uitspraak. Werd dit aspect gecontroleerd door de Vlaamse sportadministratie?

Voorziet u een aanpassing van het Sportschuttersdecreet, conferatur de aanbevelingen van het VVI, onder andere met betrekking tot het reguleren van het recreatief schieten en het inperken van de veiligheidsrisico's? Bent u voorstander van de decretale verplichting van een sportschutterslicentie voor de recreatieve sportschutter?

Dan heb ik nog enkele vragen naar uw mening over een aantal aanbevelingen van het VVI. Het VVI raadt een versterking aan van de huidige capaciteit bij Sport Vlaanderen inzake schietsport, zodat ze het decreet kunnen handhaven en vooral het toezicht op de interne werking en de samenwerking tussen de federaties beter kunnen opvolgen. Hoe denkt u daarover?

Worden er inzake de aanpassing van de federale wapenwet en het uitklaren van de bevoegdheidsverdeling inzake recreatief schieten acties ondernomen of in het vooruitzicht gesteld?

Kunt u ons wat meer vertellen over het overleg met de provinciale wapendiensten, die vanwege personeelstekort de vijfjaarlijkse controle op de uitgereikte wapenvergunningen in sommige provincies niet zouden uitvoeren?

Mijn laatste vraag gaat over het opstellen van de zelfreguleringsnota met een level playing field voor de twee grote schietsportfederaties. We stellen nu vast dat zij, om leden aan te trekken, soms geneigd zijn tot een 'race to the bottom'. Wat is uw visie daarop?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik vind dit altijd een moeilijke materie. Het is ook een zeer juridische materie. Ik zal me dan ook vrij strikt houden aan de voorbereiding die ik gekregen heb.

De evaluatie van de toepassing van het Sportschuttersdecreet door Sport Vlaanderen gebeurt eigenlijk continu op drie wijzen. Vooreerst is er de dagdagelijkse praktijk en de toepassing van het decreet. Als er specifieke dossiers behandeld worden of als er vragen zijn van de gemachtigde schietsportfederaties of van de provinciale wapendiensten, wordt automatisch het wat en het hoe van het decreet bekeken.

Ook in het kader van de beroepsprocedures tegen de intrekking of schorsing van een sportschutterslicentie door een gemachtigde schietsportfederatie, die altijd bij mij terechtkomen, wordt de toepassing van het Sportschuttersdecreet continu geëvalueerd. Sinds de inwerkingtreding van het Sportschuttersdecreet werden 203 beroepsprocedures gevoerd waarbij Sport Vlaanderen steeds de inhoudelijke werking via het specifieke dossier toch nog eens controleert, maar ook evalueert en desgevallend voorstelt om de werking van de federatie bij te sturen. Dat is een tweede belangrijke evaluatie die continu gebeurt.

Ten slotte gebeurt de evaluatie via controles ter plaatse op de zetel van de gemachtigde schietsportfederaties. Er werden in totaal zes controles ter plaatse uitgevoerd. Bij een plaatsbezoek wordt de toepassing van de interne procedures inzake het verlenen, schorsen, intrekken en beperken van sportschutterslicenties en de theoretische en praktische proeven gecontroleerd en wordt ook een steekproef uitgevoerd op de licentiedossiers. Dit jaar, in 2019, zullen er controles ter plaatse gebeuren op de zetels van elk van de gemachtigde schietsportfederaties. Dat is zo gepland.

De motieven waarom iemand zich inschrijft als lid van een sportclub bij een gemachtigde schietsportfederatie zijn moeilijk te achterhalen.

Daarom werd het actief lidmaatschap uitdrukkelijk opgenomen in het Sportschuttersdecreet als voorwaarde om een sportschutterslicentie te bekomen en te behouden. Dat lijkt mij een heel belangrijk element. Mensen uit mijn omgeving hebben me daarop aangesproken, maar dit is een heel belangrijke voorwaarde.

Een actief lid moet minimaal zes maanden lid zijn van een schuttersfederatie, en hij moet via zijn sportschuttersboekje minstens twaalf schietbeurten per jaar hebben, gespreid over minstens twaalf dagen en over minstens twee trimesters. Deze voorwaarde – het aantal schietbeurten en de spreiding – wordt voor elke sportschutter jaarlijks gecontroleerd. De sportschutterslicentie wordt ingetrokken indien niet aan deze voorwaarde wordt voldaan. Als ik mijn gevoel volg – ik lees ook alle intrekkingen die ik binnenkrijg – is dit een belangrijk aspect bij zo'n intrekking.

We kunnen een aantal aanbevelingen rond het aanpassen van het Sportschuttersdecreet in overweging nemen, zoals het strafbaar stellen van het niet-

terugsturen van ingetrokken of geschorste sportschutterslicenties. Wat de bevoegdheid rond het recreatief schieten betreft, heeft de Vlaamse overheid steeds het standpunt ingenomen dat het recreatief schieten, zoals vermeld in de Wapenwet, onder het particulier wapenbezit valt, en bijgevolg de openbare orde en veiligheid betreft. Daardoor is de federale overheid bevoegd. Als je spreekt over particulier wapenbezit, dan valt dat automatisch onder openbare orde en veiligheid. En in dat geval is de federale overheid bevoegd.

Er wordt immers toegestaan dat particulieren, die recreatief schieten buiten een georganiseerd verband, een wapen kunnen hanteren en bezitten. Sportschieten daarentegen – er is een verschil tussen recreatief schieten en sportschieten – omvat het competitieve, recreatieve en topsportschieten in sportief verband. Dat houdt in dat het sportschieten in een club gebeurt die over een sportschutterslicentie beschikt, en die is aangesloten bij en onder toezicht valt van een gemachtigde schietsportfederatie. Het recreatief schieten, zoals vermeld in de Wapenwet, is dus niet gelijk aan het recreatief sportschieten.

Je hebt dus enerzijds het recreatief schieten, wat over wapenbezit gaat. Dat is een federale aangelegenheid, want het valt onder veiligheid en dergelijke meer. Anderzijds heb je het recreatief sportschieten, met een sportschutterslicentie en een sportschuttersfederatie. Dat zit bij ons.

En dan kom ik bij uw laatste vraag. Binnen Sport Vlaanderen zal de samenwerking tussen de gemachtigde schietsportfederaties mee worden opgevolgd door de afdeling Subsidiëring, vermits de gemachtigde schietsportfederaties Vlaamse Schietsportkoepel (VSK) en FROS Amateursportfederatie gesubsidieerde sportfederaties zijn. De Vlaamse Traditionele Sporten vzw (VlaS) wordt gesubsidieerd als organisatie voor de sportieve vrijetijdsbesteding in de georganiseerde sportsector.

Als Vlaams minister van Sport ben ik niet bevoegd om de aanbevelingen over de federale Wapenwet van het Vlaams Vredesinstituut uit te voeren. Het Vlaams Vredesinstituut suggereert om het sportschieten en het recreatief schieten te harmoniseren en de bevoegdheidsverdeling uit te klaren. Over de bevoegdheidsverdeling heb ik het daarnet al gehad. Rond recreatief schieten heeft de Vlaamse overheid duidelijk het standpunt ingenomen dat het recreatief schieten, zoals vermeld in de Wapenwet, het particulier wapenbezit en bijgevolg de openbare orde en veiligheid betreft. Het is dus een federale bevoegdheid.

De aanbevelingen van het Vlaams Vredesinstituut die betrekking hebben op de provinciale wapendiensten, zijn ook een federale bevoegdheid. Zo wordt de vijfjaarlijkse controle van de wapenvergunning door de provinciale wapendiensten door de federale Wapenwet geregeld. Daar valt dus niets over te zeggen.

In december vond een overleg plaats met de drie gemachtigde schietsportfederaties, met Sport Vlaanderen en met het kabinet, over de aanbevelingen van het Vlaams Vredesinstituut met betrekking tot het sportschieten. In februari – deze maand – wordt gestart met de bespreking van de aspecten die in de zelfreguleringsnota van de gemachtigde schietsportfederaties aan bod kunnen komen. Dat laatste betekent dat we de aanbevelingen die daarop betrekking hebben vandaag bespreken, om te kijken wat we daarmee kunnen doen.

Joris Poschet (CD&V): Minister, bedankt voor uw antwoord. Ik heb nog drie bijkomende vragen. Het is een ingewikkelde materie, en het zijn ook bijzonder moeilijke woorden om uit te spreken.

De uitgereikte wapenvergunningen moeten vijfjaarlijks worden gecontroleerd. U zegt dat dat eigenlijk van het federale niveau afhangt, maar dat loopt hier voortdurend door elkaar. Misschien is dat nog iets voor de Senaat. Hebt u zelf

signalen opgevangen van het feit dat die controles in sommige provincies onvoldoende worden doorgevoerd – ook al is het uw bevoegdheid niet?

Mijn tweede vraag gaat over de continue evaluatie waarnaar u verwijst. U zegt dat dat voortdurend wordt opgevolgd bij die 203 beroepsprocedures. Maar dan lijkt het mij toch vooral om routine-evaluaties te gaan. Wordt er dan op een bepaald moment gezegd dat alles eens ten gronde moet worden herbekeken? Ik denk dat dat vooral de vraag was van de Vlaamse Sportraad, en van onze fractie.

Mijn derde vraag gaat over de alibischutters, voor wie een aantal regels opgelegd zijn. Ik denk dat dat wel wordt opgevolgd. Het vereist natuurlijk ook wel wat papierwerk, maar de wet is de wet.

Is er een set van aanbevelingen of een richtlijn voor de sportfederaties en clubs om bij signalen van radicalisering bij hun leden aan de alarmbel te trekken en naar de lokale politie of het Meldpunt Radicalisering te stappen?

De voorzitter: Mevrouw Soens heeft het woord.

Tine Soens (sp.a): Ik wil de heer Poschet bedanken voor de vraag. Ik heb nog twee bijkomende vragen.

In de hoorzitting met het Vlaams Vredesinstituut kwam het probleem met de data aan bod. Het is zeer moeilijk om data en cijfers te verzamelen over hoe groot het probleem nu eigenlijk is en over hoeveel wapens er in omloop zijn in verband met de sportschutterslicentie. Minister, hebt u samen met de federale overheid initiatieven genomen om dit aan te pakken?

U hebt er in uw antwoord al zelf naar verwezen. Het Vredesinstituut heeft ook een aantal aanbevelingen gedaan om het Vlaamse Sportschuttersdecreet en het besluit van 2007 aan te passen. Ze adviseren onder andere om tijdens de aanvraagprocedure van zo'n sportschutterslicentie proactief advies te vragen aan de lokale politie, maar bijvoorbeeld ook om het verzet van de huisgenoot tegen zo'n sportschutterslicentie als een gegronde motivering mee te nemen om een licentie niet toe te staan. Hebt u initiatieven genomen om dat nog tijdens deze legislatuur aan te passen of misschien na de verkiezingen mee te nemen en aan te passen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Ik ben wel niet mee op werkbezoek geweest indertijd, dus er zijn van mij geen compromitterende foto's op het internet te vinden. Dit in tegenstelling tot sommige collega's die met een wapen in de aanslag op de foto staan. Maar alle gekheid op een stokje.

Ik was in 2006 samen met andere collega's nauw betrokken bij de totstandkoming van dat decreet. Het heeft heel veel voeten in de aarde gehad. Het vergde heel veel gesprekken, overleg en afwegingen. Het is niet perfect, minister, en ik denk dat het wel zinvol is om het grondig te evalueren. Al is het nu niet meer het moment om dat grondig te doen. We zijn einde legislatuur, medio februari, dat kun je niet netjes doen. Ik denk wel dat u een mooi dossier kunt achterlaten voor degene die op uw stoel terechtkomt en dit moet opvolgen.

Ik wil twee inhoudelijke elementen aanhalen die toen ook al heel erg kwetsbaar waren.

Er moet een veel striktere controle komen op de voorwaarden voor het beoefenen van het sportschieten. Ik denk dat de digitalisering het nu perfect en zeer laagdrempelig mogelijk maakt om erop toe te zien of mensen aan die twaalf

schietbeurten per jaar komen, gespreid over minstens twee semesters. Of daar een automatisch rapportagesysteem met automatische schorsing in zit. Zoals u zelf zegt, vormen de mensen die hun licentie niet teruggeven echt een probleem. De toename van het aantal sportschutters kun je niet anders verklaren dan door wapenliefhebbers die het decreet over het sportschieten misbruiken omdat ze de gemakkelijkste weg zoeken om aan een wapen in privébezit te raken. Geef toe, we winnen graag Olympische medailles, ook in het schieten, maar we hebben er alle belang bij om die oneigenlijke licentiehouders op te kuisen. Die verpesten de sfeer. Ik heb toen een aantal werkbezoeken gedaan. Ik weet nog heel goed dat dat zeker een probleem was en dat die clubs dat heel goed weten. Alleen wordt dat niet duidelijk gemeld en verwerkt.

Als tweede inhoudelijke element haal ik een toenmalig discussiepunt aan. Dat heeft het toen ook niet gehaald. Ook wie zuiver op de graat is en extensief of intensief aan sportschieten doet, zou zijn wapens en niet alleen sommige vormen van munitie – want daar zijn verschillende regels over – op een beveiligde bewaarplaats in of rond de club moeten bewaren. Niet privé. Het gaat niet over eigendom, maar over de bewaarplaats. Dat is, denk ik, de beste manier om te vermijden dat de licentie oneigenlijk wordt gebruikt. Daarnaast kun je, zoals mevrouw Soens suggereert, een aantal familiale drama's die door de nabijheid van een wapen worden gefaciliteerd of vergemakkelijkt, vermijden. Ik weet dat de clubs en vooral de eigenaars van sportwapens daar niet happig op zijn, want voor sommige mensen is een wapen als een auto, een soort statussymbool. Ik zou zeggen een hebbeding, maar dat klinkt veel positiever dan een wapen.

Dit zijn elementen die in de lange evaluatie kunnen worden meegenomen. Bouw verder het dossier op en doe dan eventueel in de volgende legislatuur verder of draag het dossier over, maar er mogen wel een aantal stappen worden gezet, minister.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Van mij kun je ook een foto met een geweer vinden. Uiteraard, want ik werd als minister van Sport ooit op Cyprus tijdens een informele bijeenkomst van ministers uitgenodigd om te schieten. Dat was wel kleiduifschieten. Ik was de eerste die moest schieten en ik had het ongelooflijke geluk om die kleiduif – pang! – te raken. Daarna heb ik niets meer geraakt, maar die eerste wel. Ja, ik had toen ook een wow-gevoel.

Voor de rest heb ik nog legerdienst gedaan, en toen heb ik ook geschoten met een geweer. Dus u kunt mij zeker op foto vinden met een geweer. Maar ik vind niet dat dat compromitterend is, want het is goed dat er mensen zijn die dat kunnen. Op alle vlakken denk ik dat dat nuttig is. Ik bedoel daarmee: ook al was het om in dat sportschieten mogelijke wedstrijden te winnen.

Collega Poschet, wij hebben geregeld overleg met de provincies, maar ik kan niet uit het hoofd zeggen of er nu ergens een probleem is met die provinciale controle. In uw vraagstelling hebt u dat wel naar voren gebracht als een probleem, dus ik zal dat effectief navragen. Eventueel kunnen we ook aan de federale collega overmaken dat daar een probleem is.

Over de evaluatie ben ik het eigenlijk eens met u, collega Caron. Ik denk dat het nu niet het moment is, op het einde van een legislatuur moet je zo'n evaluatie niet gaan maken. Maar wat we eigenlijk vandaag met Sport Vlaanderen doen, is het dossier goed voorbereiden. Ik wil dat graag naar mezelf of naar iemand anders – wellicht naar iemand anders – overdragen, zodat dat meegenomen kan worden.

Collega Poschet, inzake de radicalisering verwijs ik naar een schriftelijke vraag van collega Landuyt, waarbij die aspecten naar voren komen. Het gros van de

antwoorden komt erop neer dat dat vooral federale materie is. Ik denk dat het aspect dat de heer Caron naar voren brengt, namelijk het bewaren van de wapens, in die evaluatie een element kan zijn.

Collega Soens, in verband met de data, heb ik geen idee, ik ga daar heel eerlijk in zijn. Ik heb geen idee of dat vandaag het geval is, en hoe en wat. Maar ik denk dat dat opnieuw vooral federale materie is. Ik neem uw opmerking mee om dat in de evaluatie te bekijken, en ook aanbeveling van het verzet van de huisgenoten en het lokaal advies zullen we meenemen in het voorbereidend dossier dat ik graag wil opmaken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het sneuvelen van zaalsportclubs – 710 (2018-2019)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): In een aantal mediaberichten konden we lezen dat sportclubs van zaalsporten het moeilijk hebben om het hoofd boven water te houden. De voorbije jaren zouden er al een twintigtal clubs gesneuveld zijn, voornamelijk in het volleybal en het basketbal.

Wim Lagae, sporteconoom aan de KU Leuven gaf vijf mogelijke verklaringen hiervoor. Een eerste reden zou de krimpende media-aandacht voor zaalsporten zijn. Er zou in minder plaats voorzien worden in de kranten en ook op televisie komen de zaalsporten minder aan bod. En wanneer er dan toch een wedstrijd wordt uitgezonden, levert dit geen massale kijkcijfers op. Een tweede reden zou het amateurisme in het bestuur van de sportclubs zijn. Dit is zeker niet aan slechte wil te wijten, integendeel. Maar de professionele aanpak in de bestuurskamers van kleinere clubs kan wel degelijk vaak beter. Dat is ook de reden waarom u zelf al maatregelen ondernam en de Code Goed Bestuur hebt ingevoerd. De derde reden die gegeven wordt, is het kwetsbare businessmodel van zaalsporten. Vaak overleven ze door één sponsor of mecenas. Dat brengt ons ook naar de vierde reden die aangehaald wordt, namelijk de eenzijdige inkomsten. Zaalsporten halen amper inkomsten uit tv-gelden, ticketing of transfersommen. Ten slotte is er de sportieve achteruitgang. Andere competities zouden ons sportief voorbijgestoken zijn – ik denk dat we dat op alle niveaus merken. De reden hiervoor zou puur een kwestie van schaalgrootte zijn, maar ook van geld.

Minister, hoe staat u tegenover de mogelijke redenen die aangeven waarom zaalsporten het zo moeilijk hebben? Zijn er nog andere redenen die gesignaleerd worden vanuit de sector zelf?

Welke maatregelen kunt u nemen om de zaalsporten te ondersteunen? Wordt er reeds overleg gepleegd met de sector of met Sport Vlaanderen om de mogelijkheden te bekijken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega Wouters, uw vraag is kort en mijn antwoord is lang, meestal is het andersom. Ik wil er toch wat dieper op ingaan.

Aan de ene kant vind ik die vijf redenen die in het artikel uiteengezet zijn, wel logische redenen voor de moeilijkheden waarmee clubs soms te maken hebben.

Al ben ik het niet helemaal eens en vind ik het ook niet helemaal correct om te spreken van sportieve achteruitgang, wat eigenlijk de vijfde reden is. Ik denk dat de werking van onze clubs, en zeker onze topclubs, van een hoger niveau is dan bijvoorbeeld twintig jaar geleden. Als ik zie hoe het sporttechnisch niveau, de sportinfrastructuur, de aanpak van de trainers, de technische omkadering en de technologische en medische begeleiding geëvolueerd zijn, denk ik en weet ik eigenlijk dat we niet kunnen spreken van een achteruitgang.

Wat wel klopt, is dat we internationale concurrentie hebben. Dat komt door de mondialisering, die veel straffer geworden is, waardoor het moeilijker is, en ook veel duurder, om aansluiting te houden bij een internationale top. Er is een tijd geweest waar wij bijna altijd de halve finale of finale in de UEFA-beker speelden, dat is dan wel geen zaalsport. Dan spreek ik over iets langer dan twintig jaar geleden.

De keuze van de juiste competitieformule – het aantal clubs en het aantal wedstrijden – is noodzakelijk en specifiek voor elke sportdiscipline. We hebben daar in alle sporten problemen mee. Voor sommige zaalsporten is er momenteel een onevenwicht tussen het aantal ploegen in de hoogste klasse en het aantal topspelers. Als je veel ploegen in je eerste klasse hebt en relatief weinig topspelers, dan haalt dat het niveau natuurlijk omlaag. Het uitbouwen van een homogene en spannende competitie is natuurlijk cruciaal om de aantrekking van de sport te verhogen, wat dan weer kan bijdragen tot de financiële gezondheid van een club. Als het spannend en tof is, heb je kans dat er meer toeschouwers komen en dat je sponsors kunt aantrekken. Als het allemaal wat flauw is, krijg je dat niet binnen.

Naast de specifieke problematiek van de zaalsportclubs in de eredivisie die in het artikel aan bod kwamen, krijgen we vanuit de sector ook het signaal dat sportclubs, en dus ook zaalsportclubs, nog met andere uitdagingen worden geconfronteerd. Denk bijvoorbeeld aan de hogere eisen en verwachtingen van de leden, het nieuwe profiel van de vrijwilliger, de moeilijkheid om kwaliteitsvolle trainers te vinden en te houden, en meer administratieve verplichtingen.

Gelukkig is er ook positief nieuws. We stellen immers vast dat het aantal clubs bij de grootste zaalsportfederaties, zoals basketbal, zaalvoetbal, handbal en korfbal een lichte stijging vertonen. Alleen bij volleybal wordt een lichte daling in het aantal clubs vastgesteld. Uit een gesprek met Volley Vlaanderen leerden we dat er binnen de volleybalfederatie gewerkt wordt aan schaalvergroting, zodat de clubs professioneler kunnen werken, de kosten dalen en de kwaliteit van het sportaanbod verbetert. Een lichte daling van het aantal clubs is volgens mij op zich ook geen probleem. We stellen bovendien vast dat het ledenaantal van diezelfde typische zaalsporten over de laatste jaren toeneemt, niet alleen in die sporten waar er meer clubs zijn, maar ook bij volleybal. De berichten over de clubs in de hoogste afdelingen vertalen zich momenteel dus niet in een daling van het sportaanbod binnen de zaalsporten. Anders gezegd, in de topsport scoren we misschien minder hoog, maar in de breedtesport scoren die zaalsporten duidelijk wel nog.

Aangezien onze sportclubs met verschillende uitdagingen te kampen hebben, heb ik in mijn sportbeleid ruime aandacht voor de ondersteuning van sportclubs, waar uiteraard ook zaalsportclubs uit de hoogste afdeling gebruik van kunnen maken. Ik neem als voorbeeld graag het Dynamo-project voor ondersteuning aan clubbesturen op zowel administratief als beheersmatig vlak. Er is uiteraard ook het Clubgrade-project, waarmee we een methodiek hebben ontwikkeld om meer beleidsondersteuning te geven aan de club en het beleidsvoerend vermogen te verhogen, zodat ze dan ook maatregelen durven te nemen en veerkrachtiger worden, en zich zo ook gemakkelijker kunnen aanpassen aan veranderende en veeleisendere omstandigheden. Met die twee projecten wordt dus rechtstreeks ingewerkt op enkele van de reeds genoemde elementen uit het artikel.

Naast de problemen die tot nu toe aan bod zijn gekomen, zien we ook dat de gemiddelde sportclub in Vlaanderen relatief klein is. Ik denk dat dat wel een probleem is. Daardoor komen de vele uitdagingen die een club heeft, immers terecht op een beperkt aantal schouders. Dat vormt natuurlijk een bedreiging voor een duurzaam en kwaliteitsvol sportaanbod. Die problematiek overstijgt het administratieve of het beleidsvoerende vermogen van een club.

Om tot meer vitalere sportclubs te komen, moet je iets anders gaan doen. Daarom lanceer ik morgen, via Sport Vlaanderen, een nieuwe projectoproep, Sportwijk X, om sportclubs die geografisch dicht bij elkaar liggen, te begeleiden tot structurele samenwerkingen. Dat moet leiden tot schaalvergroting, efficiëntiewinst, optimalisatie van het aanbod, professionalisering en het verbreden van de sociaal-maatschappelijke meerwaarde, zodat je dankzij die samenwerking iets extra's kunt bieden.

Sportclubs die samenwerken, ik weet dat dat moeilijk ligt. Ik kan uit ervaring spreken. Maar laat het ons proberen, want het gaat de kwaliteit van wat er geboden wordt en de efficiëntie enorm verhogen.

Daarnaast zou ik het ook nog kunnen hebben over het Globaal Sportinfrastructuurplan en de daardoor gerealiseerde investeringsgolf in sportinfrastructuur, zeker ook in zaalsporten. We hebben ook het succes van het naschools openstellen van de schoolsportinfrastructuur. We hebben ook het statuut Verenigingswerk en het nieuwe Federatiedecreet. Dat zijn allemaal elementen die een antwoord bieden op de problematiek die is gesteld.

Dan blijft er nog eentje over. En ik zie dat mijn goede collega Gatz ook al aanwezig is. Het laatste element gaat over media. In de studie wordt gesproken over de kleinere media-aandacht voor zaalsporten. Dat is uiteraard iets dat de normale sportclubondersteuning overstijgt. Dat is uiteraard een belangrijk punt, want het heeft altijd een rechtstreeks effect op de inkomsten van een club, door tv-gelden en sponsors.

Minister Gatz heeft er mee voor gezorgd dat in de beheersovereenkomst van de VRT specifiek de volgende zin is opgenomen: "De VRT besteedt naast sporten zoals voetbal en wielrennen ook aandacht aan andere en minder populaire sporten." Dat is een belangrijk aspect en dat gebeurt ook. Ik vind het natuurlijk wel wat sneu om dan te zien dat die kijkcijfers eigenlijk te laag zijn. Ik wil wel samen met minister Gatz bekijken wat we daar kunnen aan doen maar dat is niet zo evident.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord en minister Gatz alvast voor zijn inspanningen.

Ik zie nog een aantal uitdagingen. De sportieve achteruitgang waar u terecht naar verwijst, zorgt er ook voor dat de jeugd sneller vertrekt. Ook in de kleinere sporten vertrekken heel wat jongeren naar het buitenland om daar een opleiding te volgen. Dat is volgens mij gewoon een kwestie van geld en dat is binnen de kleine sporten het heikele punt. Ik geef het voorbeeld van de Antwerp Giants, die het op dit moment Europees zeer goed doen, tot in de achtste finale van de Champions League. Maar eigenlijk moeten zij nog een ronde verder gaan om break-even te kunnen draaien. Daar ligt volgens mij nog heel wat werk op de plank. En dat kunnen we niet rondmaken met televisie-uitzendingen en hulp van bovenaf, ik denk dat we daar een groot, wervend project van moeten maken.

Ik begrijp uit uw antwoord dat de ledenaantallen in al die sporten groeien. Dat is een goede zaak want het is eigenlijk altijd de grootste zorg geweest van deze

commissie en ook van u om meer mensen aan het sporten te krijgen. Het aantal clubs moet verminderen maar de clubs zelf moeten groter worden. Dat is een vooruitgang waardoor meer competente mensen bezig kunnen zijn met jeugdopleiding. Op nationaal niveau scoren wij steeds beter met onze zaalsporten en dat bewijst dat de opleiding degelijk is.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Wouters, dat laatste is een heel moeilijke zaak. We moeten ervoor zorgen dat de topsporters altijd verder kunnen groeien en hun competenties maximaal kunnen ontplooiën. Als er een zaalsport is – en dat geldt voor alle sporten – waarvan het clubniveau in Vlaanderen niet hoog genoeg is om dat talent maximaal te laten ontwikkelen, dan is het buitenland soms de enige mogelijkheid. Ik geef het voorbeeld van het hockey. Er is een tijd geweest dat onze hockeyspelers voor het clubverband naar Nederland gingen om ervoor te zorgen dat ze maximaal tot ontwikkeling konden komen, omdat onze clubs nog niet op het internationale niveau meedraaiden. Soms komen ze daar door een generatie, door een aantal sporters wel toe, maar soms gebeurt dat helemaal niet. We mogen die mensen niet tegenhouden, zij moeten zich blijvend kunnen ontwikkelen.

In alle sporten is er een moment waarop het voor de ontwikkeling van de individuele sporter beter is om naar het buitenland te gaan. Dat is een normale situatie. Misschien zijn er wel sporten waarin wij de toppers zijn en waarbij getalenteerde mensen naar hier komen. Korfbal zou een goed voorbeeld kunnen zijn, maar ook hockey.

Als we hier geen competitie van een redelijk niveau kunnen organiseren omdat we een kleine regio zijn, dan moeten we getalenteerde mensen de kans geven om zich in een sterke competitie te ontplooiën.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Minister, ik volg u in uw repliek. Dit is inderdaad zeer moeilijk. U hebt de link gelegd met andere sporten, ik verwijs naar het voetbal. Iemand als Fazekas, een speler die van Hongarije naar hier komt als de crème de la crème, zullen we bij Antwerp wellicht nooit meer binnenhalen. Dat heeft te maken met de schaalvergroting en de mondialisering van de sport. Dat is een feit waarmee we rekening moeten houden maar dat betekent niet dat we onze kwaliteit niet waakzaam in het oog moeten houden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Manuela Van Werde aan Sven Gatz, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de werking van de Vlaamse erfgoedbibliotheken – 693 (2018-2019)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Van Werde heeft het woord.

Manuela Van Werde (N-VA): In 2018 vierde de Vlaamse Erfgoedbibliotheek haar tiende verjaardag. In 2019 verandert de naam van de vzw in 'Vlaamse Erfgoedbibliotheken'. Dit netwerk van bibliotheken bundelt kennis en collecties van de Erfgoedbibliotheek Hendrik Conscience, de Openbare Bibliotheek Brugge, de Provinciale Bibliotheek Limburg en de universiteitsbibliotheken van Antwerpen, Gent en Leuven.

De periode 2009-2012 was die van de opstart, waarin de organisatie op punt werd gesteld en onder andere een website en een nieuwsbrief werden gelanceerd.

In 2013 won de Vlaamse Erfgoedbibliotheek de Vlaamse Cultuurprijs voor Cultureel Erfgoed, meteen een aanmoediging om in de periode 2013-2018 te gaan voor verdieping. Eerder opgestarte initiatieven werden verlengd en uitgediept, nieuwe ideeën werden uitgewerkt. Er was sprake van internationalisering van de werking en ook van samenwerking rond grote digitaliseringsprojecten, onder andere met het Vlaams Instituut voor Archivering (VIAA). Zelfs de UNESCO pikte de activiteiten van de Vlaamse Erfgoedbibliotheek op in het kader van het Memory of the World Register.

Ik heb hierover drie vragen aan u, minister.

Wat ziet u als de belangrijkste uitdagingen voor de Vlaamse Erfgoedbibliotheeken, van het verwerven tot de zorg?

Zijn er op het vlak van samenwerking nog stappen gezet, zoals rond de grote digitaliseringsprojecten? Hoe evalueert u deze samenwerkingsprojecten? Zijn er nog nieuwe vormen van samenwerking mogelijk?

Zijn er nog samenwerkingsinitiatieven tussen de Koninklijke Bibliotheek van België in Brussel en de Vlaamse Erfgoedbibliotheeken? Hoe ziet u een eventuele samenwerking hier evolueren? Welke stappen kunt en wilt u hieromtrent nog ondernemen?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Vlaamse Erfgoedbibliotheeken vzw diende binnen het Cultureelerfgoeddecreet zoals we weten een aanvraag in voor een dienstverlenende rol op landelijk niveau. Deze aanvraag werd positief geadviseerd. Op 28 september 2018, bij de beslissing over de subsidieronde 2019-2023, werd ze goedgekeurd. Daar werd een subsidiebedrag tegenovergesteld van 438.000 euro.

Wanneer die beslissingen verder uitgevoerd en operationeel gemaakt worden, gaan we altijd over tot de fase van de beheersovereenkomsten, uiteraard voor dezelfde beleidsperiode. Die bepalen, zoals u weet, de doelstellingen die opgenomen zullen worden in de volgende beleidsperiode. De doelstellingen zijn natuurlijk gebaseerd op de doelstellingen in de ingediende aanvragen, op zaken die in de adviezen aan bod komen en op een aantal aandachtspunten die geformuleerd werden in de loop van de beoordeling van het verdere dossier.

De doelstellingen die in deze beheersovereenkomst van de Vlaamse Erfgoedbibliotheeken vzw opgenomen zijn, kunnen worden beschouwd als de belangrijkste uitdagingen voor de lopende, de huidige dus, beleidsperiode. Op strategisch niveau gaat het om het verbinden, versterken, verankeren en vertegenwoordigen van erkende en niet-erkende erfgoedbibliotheeken, zowel in Vlaanderen als internationaal; het stimuleren van een wel afgewogen collectiebeleid en collectieafspraken door het ontwikkelen en aanbieden van een gedeeld instrumentarium en door de ondersteuning van het Vlaams topstukkenbeleid; het zorgen voor de internationale zichtbaarheid en vindbaarheid van Vlaams bibliothecair erfgoed door het ontwikkelen, aanbieden en aanvullen, in samenwerking met partners, van gespecialiseerde databanken; het versterken van de digitale aanwezigheid en toegankelijkheid van Vlaams bibliothecair erfgoed door de ontwikkeling van een opendatahub en het meewerken aan digitaliseringsprojecten in samenwerking en afstemming met relevante actoren.

Deze doelstellingen zijn verder vertaald op een operationeel niveau en zullen jaarlijks op actieniveau worden gerealiseerd.

U had ook een vraag over de samenwerking met andere partners. Vlaamse Erfgoedbibliotheken vzw is een netwerkorganisatie bestaande uit zes partners. Vanuit deze netwerkorganisatie worden een beleid en werking uitgevoerd waarbij samenwerking centraal staat.

De beoordelingscommissie die advies verleende over de aanvraag 2019-2023 van de Vlaamse Erfgoedbibliotheken, oordeelde dat de organisatie goed inzet op samenwerking en netwerking met relevante partners. De organisatie draagt de stem van de erfgoedbibliothekensector uit op diverse netwerk- en ontmoetingsmomenten. Binnen de cultureelerfgoedsector wordt er thematisch goed samengewerkt met onder meer actoren als PACKED/VIAA, die nu in hetzelfde bootje zitten, met Heemkunde Vlaanderen, dat opgegaan is in de nieuwe organisatie 'Histories' en met Resonant, dat dan weer opgegaan is in de nieuwe organisatie 'CEMPER'. Ook internationaal is de organisatie goed vernetwerkt en is het positief dat men aanwezig is in internationale netwerken. Er wordt ook intens samengewerkt met de Nederlandse Koninklijke Bibliotheek.

Voor verschillende projecten boekte de organisatie verder vooruitgang in de voorbije periode 2013-2018, steeds in samenspraak met de relevante partners. Lopende initiatieven werden verder uitgediept en nieuwe instrumenten werden gerealiseerd.

Uw logische volgende vraag handelde over de nieuwe samenwerkingsprojecten. Vlaamse Erfgoedbibliotheken vzw dient in de eerste plaats het uitgebouwde beleid, netwerken en samenwerkingen te continueren. De beoordelingscommissie oordeelde hierover duidelijk positief, gelet op de samenwerking met vele relevante actoren, landelijk en internationaal. De organisatie werkt vanuit een structureel beleid en boekt resultaten.

In de toekomst wil de organisatie nog meer inzetten op een samenwerking met de cultureelerfgoedcellen, die als toegangspoorten naar de kleinere erfgoedbibliotheken kunnen fungeren. Dit is een denkspoor dat ik zeker wil aanmoedigen, net als het samenwerken met archiefinstellingen die ook vaak een erfgoedbibliotheekcollectie herbergen.

Dit zijn dus toch twee bijkomende netwerken en samenwerkingen.

Vlaamse Erfgoedbibliotheken vzw zal wat digitalisering betreft verder meewerken aan het digitaal ontsluiten van het Vlaamse bibliothecaire erfgoed door de coördinatie op zich te nemen van grootschalige, overkoepelende digitaliseringsprojecten, steeds in samenwerking met de partners. Zo werden recent ook twee projectaanvragen gehonoreerd in het kader van het reglement met betrekking tot de inhaalbeweging van digitale collectieregistratie. Het ene project betreft het uitbreiden en actualiseren van Abraham, een onlinecatalogus van Belgische kranten, het andere het opzetten van een ontsluitingsinstrument voor handschriften in Vlaanderen. Deze beide projecten zijn opgezet vanuit een breed netwerk van grote én kleine partnerorganisaties.

Dan is er uw vierde vraag, die hier ook al een aantal keren aan bod is gekomen: hoe zit het nu met de samenwerking met de Koninklijke Bibliotheek van België in Brussel? Momenteel legt deze instelling de laatste hand aan het kader voor de wettelijke deponering van digitale publicaties. De Koninklijke Bibliotheek van België zal dat doen via een centraal consultatiemodel, waarbij het wel de intentie is om in de mogelijkheid te voorzien om een decentrale toegang te organiseren. De Vlaamse overheid vindt het cruciaal dat enkele belangrijke bibliotheken in Vlaanderen ook gebruik kunnen maken van dit depot. De Koninklijke Bibliotheek zal, in dialoog met de diverse gemeenschappen, ook een kwaliteitskader op poten zetten. Op die manier wordt de toegang tot digitale publicaties voor de komende generaties gegarandeerd.

Vlaamse Erfgoedbibliotheeken vzw zoekt toenadering tot de Koninklijke Bibliotheek van België, die, zoals u weet, belangrijke collecties Flandrica beheert en wettelijke opdrachten uitvoert, alsook tot bibliotheken in Wallonië. Dat gebeurt onder andere met betrekking tot databanken en digitaliseringsinitiatieven en het aanbieden van een digitaal depot. De Koninklijke Bibliotheek werd zo betrokken bij het onderzoek naar een digitaal depot voor e-publicaties vanuit Vlaamse Erfgoedbibliotheeken vzw.

Ik durf dus voorzichtig te zeggen dat alles in een goede richting aan het evolueren is met betrekking tot een goede samenwerking, wat ik een normale samenwerking zou durven te noemen, tussen Vlaamse Erfgoedbibliotheeken en de Koninklijke Bibliotheek, ook met concrete afspraken én mogelijkheden voor gebruikers.

De voorzitter: Mevrouw Van Werde heeft het woord.

Manuela Van Werde (N-VA): Alleen maar goed nieuws, dus prachtig om te horen. Ik had nog één vraag. U spreekt over samenwerking met de archiefinstellingen. Wordt er ook samengewerkt met de twee erfgoedbibliotheeken van de conservatoriums van Antwerpen en Brussel? Is dat ook een mogelijkheid?

De voorzitter: Mevrouw de Bethune heeft het woord.

Sabine de Bethune (CD&V): Voorzitter, minister, toch wel een terechte en heel interessante vraag van collega Van Werde, waar wij ons graag bij aansluiten. Ook wij vernamen immers dat zowel de medewerkers van de erfgoedbibliotheeken als die van de Koninklijke Bibliotheek erg graag intensiever zouden kunnen samenwerken, ten voordele van ons erfgoed, natuurlijk. Een dergelijke samenwerking werkt erg goed in diverse van onze buurlanden, maar door onze ingewikkelde staatsstructuur is het niet evident dat de Vlaamse erfgoedinstellingen intensief samenwerken met de nationale. Als er tot nu toe werd samengewerkt, dan hing dat voor een groot stuk af van de goede, collegiale relaties tussen al die experten, al die mensen die in die instellingen zijn tewerkgesteld. Wij verwachten dus veel van het institutioneel overleg tussen de Vlaamse erfgoedbibliotheeken en de Koninklijke Bibliotheek, dat in 2018 werd opgestart.

Minister, ik dank u. U hebt verwezen naar een interessant project, waarbij men bouwt aan het mogelijk maken van die decentrale consultatie van de catalogus en de collectie van de Koninklijke Bibliotheek en het centraal depot daar. Dat vind ik bijzonder belangrijk. Ik weet dat dat de mensen in de gedecentraliseerde en ook in de Vlaamse erfgoedbibliotheeken erg ter harte gaat. Het is dus heel positief nieuws dat dat goed evolueert.

Ik wil graag ingaan op een project dat u niet hebt vermeld in uw antwoord. Ik ben toch ook wel tevreden dat u in het kader van de eerste projectsubsidieronde van het nieuwe Cultureelerfgoeddecreet een zeer ruime subsidie hebt toegekend aan het project 'Middeleeuwse monastieke manuscripten open netwerk kennis' (Mmmonk). Dat is een indrukwekkend, groot samenwerkingsproject, waarbij de Koninklijke Bibliotheek ook wordt betrokken. Hopelijk kan dit ook de basis leggen voor een verdere en meer structurele samenwerking.

Natuurlijk moeten we, als we terugkijken op het recente verleden, jammer genoeg vaststellen dat de Koninklijke Bibliotheek het slachtoffer is geweest van de stiefmoederlijke behandeling van de federale wetenschappelijke instellingen door de federale overheid, voor wie erfgoedbeleid geen prioriteit lijkt te zijn. Het ambitieuze regeerakkoord, want daar kunnen we toch naar verwijzen, stelde dat aan de instellingen meer autonomie moest worden gegeven, zodat ze hun te krappe budgetten op zijn minst adequater zouden kunnen besteden, maar ook een efficiënter personeelsbeleid zouden kunnen voeren enzovoort. Daarvan is jammer genoeg onvoldoende werk gemaakt door de bevoegde N-VA-staatssecretarissen.

We laten daardoor ongelooflijk veel kansen liggen om de schitterende collecties, niet alleen van de Koninklijke Bibliotheek, aan een ruimer publiek kenbaar te maken. Gelukkig investeert Toerisme Vlaanderen veel projectsubsidies om de prachtige collectie Bruegelprenten tentoon te stellen in het nieuwe museum over de Librije van de Bourgondische hertogen.

Het is echt een teleurstelling dat men dit in deze legislatuur niet genoeg heeft gekoesterd en behartigd. Dat is een federaal probleem, maar het mag wel worden benadrukt. Als het op federaal niveau niet wordt gezegd, dan vind ik dat wij dat hier wél mogen zeggen en onderstrepen.

Minister, in ieder geval zou ik graag een bijkomende vraag aan u willen stellen. Hebt u al overleg gehad met de nieuwe minister bevoegd voor de federale wetenschappelijke instellingen, mevrouw Wilmès, om te bekijken hoe zij kan bijdragen aan de versterking van de samenwerking tussen de federale wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse erfgoedsector, naar aanleiding van onheilsberichten over de lamentabele financiële, infrastructurele en bestuurlijke toestand van die federale wetenschappelijke instellingen?

Via een aantal artikels – vooral in de Franstalige, en veel minder in de Vlaamse pers – kondigde mevrouw Wilmès tijdens de kerstvakantie aan dat zij met die instellingen zou overleggen, om te bekijken wat er op korte termijn nog kan worden gedaan. Ook dit is een schande; de teloorgang van die instellingen is een smet op ons erfgoedblazoën.

Aangezien de expertise rond erfgoedbeleid vooral bij de gemeenschappen zit, kunnen we daar misschien ook een rol in spelen, minister. In het kader van het Cultureel Samenwerkingsakkoord kunnen we samen met de Franse Gemeenschap verder afspreken en verfijnen. Wat is hierover uw standpunt, minister?

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

Marius Meremans (N-VA): Ik voel mij niet echt aangesproken, maar door de opmerkingen van mijn collega wil ik hier toch iets over zeggen. In 2013 heb ik samen met collega Coudyser alle federale wetenschappelijke instellingen (FWI's) bezocht. Ik heb zelfs in de kelders van het Afrikamuseum gezeten; daar zit nog heel veel.

Het is ook niet zo dat elke FWI slecht werk levert. Dat wil ik wel duidelijk stellen. Zo heb ik ook het Museum voor Natuurwetenschappen bezocht, gekend voor de iguanodons uit Bernissart. Dat werkt daar ook wel goed. Ik heb ook gezien hoe het Afrikamuseum werkt. Daar worden bijvoorbeeld – dat klinkt misschien heel raar – Rwandese dialecten of Congolese talen bewaard voor het nageslacht, via allerlei geluidsopnames.

Maar u hebt gelijk. Er zijn heel veel federale instellingen die niet naar behoren draaien. Maar dat is niet de fout van Vlaanderen, en ook niet de fout van de Vlaamse Regering. Dat wil ik toch wel duidelijk stellen. Dit heeft te maken met jarenlang slecht beheer vanuit de federale overheid.

Ik kan u zeggen dat we daar ook oplossingen voor hebben; u vindt die allemaal terug in onze teksten. Daarin beschrijven we hoe wij de toekomst van de federale instellingen zien. Volgens mij is daar een bicommunautaire oplossing voor, en moet je daarvoor gaan. Maar het is een systeem dat moeilijk draait, ook bij nogal wat andere federale instellingen. Het is niet de weg die wij moeten opgaan. Maar het is wel zo dat daar heel wat erfgoed ligt dat niet in een goede toestand kan worden bewaard, en het is noodzakelijk om daar iets aan te doen. Maar dan moet je ook het systeem zelf aanpakken.

Bart Caron (Groen): Ik wil even aansluiten namens mijn fractie. Zelfs de laatste vijf jaar is de verwaarlozing verdergegaan, collega Meremans.

Minister Sven Gatz: Ik heb een vraag gehoord van collega Van Werde in verband met de mogelijke verdere samenwerking tussen de Vlaamse erfgoedbibliotheken en de erfgoedbibliotheken van de conservatoria Antwerpen en Brussel. Daar kan ik op dit ogenblik niet zomaar op antwoorden, maar we zullen dat nagaan. We bezorgen u dan de feitelijke informatie. Het zou in elk geval interessant zijn dat die netwerking zo ruim mogelijk gaat.

Wat de vraag van mevrouw de Bethune over de Koninklijke Bibliotheek betreft, had ik in het verleden samenwerkingscontacten met mevrouw Sleurs en mevrouw Demir. Ik heb nog geen contact gehad met mevrouw Wilmès. Ik zal dat doen, maar ik moet – net zoals u – vaststellen dat het wel degelijk over lopende zaken gaat. Dat neemt niet weg dat ik een fervent voorstander ben van een goede samenwerking, over bevoegdheidsdomeinen heen.

In het begin van deze legislatuur verliep de samenwerking tussen de Vlaamse Erfgoedbibliotheek en de Koninklijke Bibliotheek toch wat moeilijk. Ik ben heel blij dat er nu wel een structurele samenwerking tot stand lijkt te komen. Het is niet aan mij om dat te zeggen, maar ik verheug mij ook over de nieuwe dynamische leiding van de Koninklijke Bibliotheek, waar er toch vrij veel zaken gebeuren. Men staat daar ook echt open voor partnerschappen.

Ik zal zeker nog contact opnemen met mevrouw Wilmès, om te horen of er nog zaken zijn waarrond we op korte termijn nog kunnen schakelen. Ik geloof wel dat we toch stilaan afstappen van het idee om te veel afstand te bewaren tussen de instellingen waar we het in dit minidebat over hadden. Dat brengt toch ook perspectieven voor de toekomst met zich mee.

Manuela Van Werde (N-VA): Ik heb gewoon nog een bedenking. Ik had in het begin van deze legislatuur al een vraag gesteld over de moeilijke samenwerking tussen de Koninklijke Bibliotheek en de Vlaamse Erfgoedbibliotheek – u haalde het al aan. We zijn allemaal blij met de goede samenwerking.

We zijn ons allemaal bewust van het communautaire aspect, dat hier plots naar voren kwam. Maar ik wil daar nu verder niet op ingaan, om de zelfontbranding van collega Meremans te voorkomen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.